

GERÇEK OLMAYAN BİR SÖZÜN KARARTTIĞI GÜNLER

Semra Saraç

- Misafirler gitti. Yeliz onları uğurladı, odaya döndü. Babaannesi sandalyesini cama çevirmişti, arkası odaya dönüktü. Odaya giren torununa başını çevirip bakmadı. Yeliz konuşmak istediğinden “Babaanne, babaanne” dedi birkaç kez. Cevap gelmeyince, “Ooo çok dalmışsın, nerelerdesin?” “Gerçekten duymuyor musun beni?” “Babaanne sana diyorum...” “Sana diyorum babaanne...”

Babaannesi sonunda, yanına yaklaştırmayacak çok sert ve kırıl-gan bir sesle “Ne babaanne, babaanne, diye bağıırıyorsun. Beni rahat bırak, çık git başımdan” dedi.

Yeliz ne olduğunu anlamadı, neye özür dilediğini de bilmeden usulca özür diledi ve sustu. Acaba bir hata, bir yanlış mı yapmıştı da farkında değildi? Düşündü, düşündü, hayır onu üzecek ve kırarak bir şey yapmamıştı yani hatırlamıyordu öyle bir şey. Babaannesi sabah gayet mutluydu, misafirler için ayrıca hazırlanmıştı bile. Onunla birlikte gardırobun önüne gelmiş, onun gösterdiği yeşil ve siyah elbiseleri istememiş, kahverengi takımı istemişti. Bunun için kırılmış olamazdı, sadece göstermişti ve hemen istediği takımı vermişti ama yok, siyahta biraz ısrar etmişti. Yine de bunun için kırılmış olamazdı, hem bu şimdiye kadar defalarca yapmış olduğu şeydi. Sonrasında... sonrasında da öğleye kadar misafirleri beklemiş ve onun yaptığı işleri gidip gelerek denetlemişti. Misafirler... onlarla da iyiydi. Gitmelerine yakın bir ara kaşları çatılmıştı. Evet, şimdi hatırlıyordu, ona da tuhaf tuhaf bakmıştı ama bu kadar ciddi bir şey olamazdı o ara. Peki neydi? Bulamadı. Bu gidişle bulamayacaktı da. Daha fazla dayanamayıp

gidip boynuna sarıldı: “Ne oldu babaanne, neyin var, bir şeye mi canın sıkıldı, hasta mısın yoksa?” dedi.

Babaannesi kollarını sinirle çözüp boynundan, hızla itekledi onu. Hep yumuşaklık ve sevgiyle ve çokça iltifat ederek konuşurdu ki torunuyla, şimdi bu sertliği karşısında neye uğradığını şaşırı, ağır bir şekilde sendeletti onu. (Gerçi babası “Yıllar yumuşattı ama gerçekte annem serttir, bir de sana ayrıcalıklı davrandığını da üstüne eklemeyi unutma” demişti.) İlk defa böyle bir tepkiyle karşılaştığından ne yapacağını bilemedi. O gün öyle geçti, bir iki ihtiyaç dışında hiç konuşmadılar. Babaannesi akşam yemek yemedi, erkenden yatmaya odasına gitti.

Yeliz, gece yatakta döndü durdu. Hayır, yatamayacaktı. Kalktı, perdeyi açıp gökyüzüne ve onun kucağına yayılmış dağınık yıldızlara ve dağınık yıldızlar arasında kalan hilal şeklini almış aya baktı. Acaba babaannesi ne yapıyordu şimdi? O da gökyüzüne mi bakıyordu, yoksa bu saatte kimsenin geçmediği yalnız kalmış yola mı? Neden böyle yapmıştı, neden? Nedenler aradı tekrar, bulamadı, yoktu. Onu kızdıracak ve üzecek hiçbir şey yapmamıştı. Üstelik misafirlerini ağırlamıştı ki böyle günlerde o çok mutlu olurdu. Ne öyleyse ne? Hilalin yüzünü küçük bir bulut kaplıyordu. Tamamen kapladı, az sonra o uzaklaşırken arkasından büyük bir bulut yetişip onun açtığı kısmı o kapatmaya başladı. “Hilali bir rahat bırakın” dedi sinirle. Niye buluta kızıyordu, sebep bulamayışı sinirlerini mi bozmuştu? Böyle kafasında büyümeye değmezdi belki de. Hem bazı tatsızlıklar gecenin karanlığıyla geçip gider, aydınlık sabaha kalmazdı. Ne olursa olsun bu gecenin tadı yoktu, yıldızın da ayın da. Hepsinin yüzüne perdeyi çeker gibi kapatıp yatağına gitti. Bir an önce uyuyup bugünden kurtulmak istiyordu. Yarın, yarın bu karanlık gün geçip gitmiş olacaktı. “Evet, sabaha değişir” diye düşünerek sonunda güçlükle uyudu.

Sabah değişen bir şey yoktu. Dün bıraktıkları yerde kalmışlardı. Hatta daha da kötüydü babaannesi, belli ki gece o da uyumamıştı ya da çok az uyumuştur. Ağlamış mıydı? Belki de. Konuşmadan sessiz bir kahvaltı yaptılar. Daha doğrusu masayı dizip, birlikte başında oturup sonra hiç dokunmadan kalktılar. Masayı topladıktan sonra babaannesine sütlü kahve yaptı. Babaannesi bu kahveyi hiçbir zaman reddetmezdi ama yalnız içmeyi de sevmezdi, bu yüzden kendine de yapmıştı. “Kahve yaptım birlikte içelim” dedi. Başıyla “Tamam” dedi babaannesi, beraber içtiler. Kaçamak bir iki bakişla baktı babaannesi, sonra başını eğip sustu, sustu. Öğleye ne istersin, diye bile sormamıştı Yeliz, sadece sevdiği iki yemeği yapmıştı. Öğlede de çok az yiyip kalktılar. Ne ağır ne yorucu ve usandırıcı ne eli ayağı hareket etmez bir gündü, hiç geçmedi. Okusa okuyamadı, başka bir iş yapamadı,

başka bir şey düşünemedi, onu bu hâlde bırakıp evden de çıkamadı, kim-seler de gelmedi. Ne yapacağını iyice şaşırıldı, o gün de neden aramakla geçirdi ama yok, yoktu, aksi gibi son günleri çok mutluydu babaannesini. Artık ertesi günün sabahını düşünüyordu. Sanki günler karanlıktı da gelecek gece onları sabaha kavuşturacaktı. “İnşallah” dedi, “inşallah sabah her şey şu misafirler gelmeden önceki gibi olur.”

Ancak üçüncü günün sabahı da aynıydı. Aynı şeyler tekrarlandı, sessiz bir gün geçirildi. Bu durumu çözemeyeceğini, zaten hastalıklı olan babaannesinin bu psikolojiyle daha çok rahatsız olacağını düşünerek (kendisinin genç sinirleri bile yıpranmıştı) babasını aradı. Olanı biteni olduğu gibi anlattı. Babası, “Sen telefonu kapat annemin yanına git, ben şimdi annemi ararım, belki bana söyler” dedi ama söylemedi, sinirini, sıkıntısını, gerginliğini ve üzüntüsünü oğluna belli etmemeye çalışarak konuştu telefonda, sadece “yorgunum” diyerek kısa tuttu. Telefonu alıp bahçeye çıktı. Babası, “Artık iş sana kaldı.” dedi. “Ne olmuşsa misafirler geldiğinde olmuş. Konuyu misafirlere getirerek konuşmaya ve konuşturmaya çalış. Kızmasına falan alınma, yaşlı o, hem şimdiye kadar o senin nazını çekiyordu, biraz da sen onun nazını çek.” “Naz olsa...” “Ne olursa olsun, yeter ki öğren. Neymiş bilelim de, ona göre davranalım. Unutma, tedavi için teşhis şarttır. Öğren.” Zaten alınganlığı falan kalmamıştı, üç gün de nazını yitirmişti. Önceki gibi babaannesinin yüzü gülsün, konuşsun yeterdi. Herhâlde kızsız öfkesini görmeyecek de içinden “konuştu konuştu!” diye sevinerek gülümseyecekti.

Babaannesinin yanına döndü ama nereden söze başlayacağını bilemedi. Konuşmak istemeyenle konuşmak ne zordu (üstelik de her zaman en kolay konuştuğu insandı bu). Havadan sudan bahsetmek lüzumsuzdu fakat hava su kadar gerekliydi şimdi.

“Hava serinledi babaanne, pencereyi kapatayım mı?”

“İlaçlarını içtin mi, su ister misin, getireyim mi?”

“Saksı çatlamış gördün mü babaanne, (kalkıp saksıyı alıp getirdi) bu çiçeğin kökleri çok kuvvetli çatlatmış, bak toprağın üstüne de çıkmış kökler, bak çatlak işte şurada.” (alttan bir bakışla baktı çatlağa o kadar). Saksıyı yerine koyup pencereden baktı.

“Herkes bir yerlere gidiyor, biz de misafiriğe gitsek ya... ya da biraz gezsek, hı, ne dersin? Çok canım sıkılıyor, senin sıkılmıyor mu, keşke konuşsan, hem ne olduğunu bilsem...”

Bir süre sustu. Sonra yeniden konuşmayı denedi:

“Böyle hep susacak mıyız?”

“Bak, biz konuşmuyoruz diye kuşumuz da konuşmuyor artık...” Kuşu kafesten çıkardı. “Hadi konuş Arkadaş!” dedi, “Hadi konuş, bizim yerimize de sen konuş.” Onu avucunda tuttu, odada uçurdu, konuştuğu yerlerden kaldırdı, uzun süre oynayıp durdu onunla. Babaannesi her zamanki gibi “Şu hayvanı yerinde bir rahat bırakmıyorsun” demedi.

“Babaanne, Arkadaş’a bir arkadaş alalım mı, çok yalnız değil mi?”

“Tamam, ikiniz de konuşmayın.”

“Beni üzüyorsun ama kendini de.”

Ne dese babaannesi cevap vermedi.

Sonunda “Madem hiçbir şey yapmıyoruz bari kahve yapayım.” diyerek omzundaki kuşuyla kahve yapmaya gitti. Akşam yemeğinde babaannesi durduk yerde ağladı. “Bir bu eksikti!” diye düşündü Yeliz ama bu gerginliğin bir şekilde patlak vereceği kesindi. “Neden ağlıyorsun, ne oldu?” sorularına, bir şey yok gibisinden omuz silkti. “Bir şey yoksa niye ağladın babaanne? Niye?” Bir şey demeden odasına gidip yattı.

Dördüncü günün sabahında da babaannesi durduk yere ağladı. Soruları yine cevapsız kaldı. Yine de konuşmaya kendini zorluyor, becerebildiği kadar her zaman ki gibi davranmaya çalışıyordu. Öğleden sonra monolüğünün sonunda “Dışarıda biraz işim var.” dedi, “İki saate kalmaz dönerim.” “Allah’a ısmarlardık.” deyip el sallayarak kapıyı çekti. Geçenlerde babaannesine bir kazak almıştı. Ona uygun bir de etek alacağını söylemişti, işte şimdi gidip o eteği alacaktı. Evet, o zaman ki kadar mutlu olmayacaktı ama az yüzü değişse veya birkaç kelimecik konuşsa yeterdi. Üçüncü mağazada aradığı eteği buldu, alıp eve döndü. Babaannesine yaptırdığı paketi uzatıp “Bu senin.” dedi. Babaannesi elinden sert bir şekilde paketi alarak “Bu ne?” dedi. “Alacağımı söylemiştim ya, o etek.” “Etek ha!” diyerek paketi diğer koltuğun üzerine fırlattı. “Hep ben anlamayayım diye yapıyorsunuz.” diyerek ağlamaya başladı.

“Neyi anlamayasın diye yapıyormuşuz, hadi söyle, neyi?”

“Neyi olacak, bir de bilmemiş gibi yapıyorsunuz, beni huzurevine gönderecekmişsiniz.”

“Ne! Kim söyledi bunu, yok öyle bir şey, kim söyledi?”

“Kim söyleyecek, gelinim.”

“Ama yok öyle bir şey.”

“Gelinim yalan mı söylüyor, var ki söyledi.”

“Ben mi yalan söylüyorum peki, hem benim sana hiç yalan söylediğimi gördün mü?”

“Yok ama o da yaşlı başlı kadın.”

“Nasıl söyledi?”

“Nasıl söylediye söyledi işte.”

“Olduğu gibi söylesene bana.”

“Ne yapacaksın? Söyledi diyorum yetmez mi?”

“Yetmez, olduğu gibi söyle lütfen, hadi söyle...”

“Oğlum zaten işi icabı dışarılardaymış, sen de zaten genç bir çocukmuşsun, yarın öbür gün beni...” yeniden ağlamaya başladı. Sakinleştirmeye çalışarak, boynuna sarılıp yanaklarından öptü gözyaşlarını silerek: “Gelinin sadece kötü bir tahmin yürütmüş kendi aklınca ama yok öyle bir şey, inan bana yok, hem düşünsene biz sensiz ne yaparız, bu ev hiç sensiz olur mu?” diyordu. Babaannesi kollarını boynundan çözmek, itelemek istese de onu, o şiddetli ve sert tepkisi epeyce yumuşamıştı.

“Bana inandın değil mi?”

“Kolay mı? Niye öyle dedi, ateş olmayan...”

“Demek bana inanmıyorsun, dur bir de oğlunla konuş, açıyorum telefonu, kendin sor.”

“Yok açma, oğlumu rahatsız etme.”

“Ama hâlâ ağlıyorsun, inanmadığından açacağım, inandım de açmayacağım, inandın mı? Bekliyorum... inandın mı? Anladım, inanmıyorsun.”

Telefonu açtı, sesini dışarı verdi. Olanları babasına anlattı. Babası telefon da resmen çıldırdı. (Annesine söylediklerinde sesi ölçülü, misafirler için söylediklerinde öfkeli, kızgın ve sesi yüksekti.) “Anne bize değil de başkalarına nasıl inanırsın?” dedi öfkesini gizlemeye çalışan yumuşak sesle. “Bizim seni nasıl sevdiğimizi bilmiyor musun? Ha canım annem, bilmiyor musun? Niye cevap vermiyorsun, oğluna mı küstün yoksa?” Bu arada babaannesi ağlamasını kontrol altına almaya çalışıyordu. Oğlunun, ağladığını anlamasını istemiyordu. “Sana hiç küser miyim?” dedi sessizce. “Yaşlılık işte.”

“O zaman inan bize, yok böyle bir şey, yok, tamam mı?”

“Ne bileyim işte, öyle deyince...”

“Offf! Bırak onun ne dediğini. Bıraak. Hem böyle insanları kapına koymayacaksın, hayatından çıkaracaksın anne. Bak durduk yerde huzurunu bozuyorlar. Yok yere üzülyyorsun, bizi de üzüyorsun. Senin huzurunu bozan insanları, kim olursa olsun, evimde görmek istemiyorum. Bir daha kabul etmeyin onları.”

Bu kez annesi oğlunu sakinleştirdi. “Öyle deme, onlar benim akrabam...”

“Biliyorum, senin hatırına susuyorum zaten. Şimdi onları arayıp ağzıma geleni söylemek vardı ki...”

“Sakın oğlum, sakın!”

“Senin hatırına peki, ancak onların dediğini de unut, bir daha da onların ve onun bunun sözüne itibar etme. Anlaştık mı? Anlaştık mı anne?”

“Tamam, tamam oğlum.”

Bu mesele böyle dört günde bitmedi. Babaannesi gitgide seyrekleşecek olan durduk yerde ağlamalarına küçük bahaneleri ileri sürerek devam etti. Oğluna ve torununa inanmak istedi fakat o sözü de bir türlü unutamadı. Oğlu ve torunu yaralı bir insanın yarasını sarmak ve iyileştirmek için gösterdikleri büyük bir titizlik ve özenle daha fazla ilgi ve daha fazla sevgiyle davrandıkları hâlde eski hâline dönmesi yaklaşık üç ayı buldu.

Babaanne hep onlarla yaşadı.

Ancak bu üç ay, gerçekte olmayan ve gerçek olmayan, sadece düşüncesizce edilmiş bir söz yüzünden hepsi için kırıldı kırılacak, koptu kopacak, yarası açıldı açılacak, kanadı kanayacak, ağladı ağlayacak gibi kapalı, karanlık günler olarak geçti.